

ЕНЕЈИН ШТИТ¹

Он је будућност видео двоструко
Једном кад сиђе, једном кад остави Хад,
Извирујући из Вергилија
Као из годишњака, година ратних

Наочит средњошколски јунак
Постаде војник. Жестоких
Химни у ушима му граја
Угуши ехо Дидониних јецаја,

Док машућ' својим штапом сабластима
Радосно на жртву приноси
Вољене све певању лаганом
И као крв маглама густим

Што ваздух пародирају,
У простору који нагриза,
Попут амонијака на језику
Или воња спаљене косе.

Његов укупани отац стојећи
Замуцкује мртве речи напоље
Из груди лишених даха
И крвава плућа гргоље.

Енејине уши расплићу
Следећих десет столећа
Распредајући пређе нерођених
Попут посмртних одора

И док на махнитом играју разбоју
Он се мршти зацакљених очију
А у празном срцу његовом
Одјекује грозничави сан

¹ Jay Rogoff, "The Shield of Aeneas", *Southern Review*, бр. 4, 2005, стр. 373-376.

О вуковима и Цезарима,
Неодиграна мрачна прича
Што му бела једра подиже.
Доцније, кад га ова будућност

Још једном погледа и сломи,
Он ће остати запањен –
Ко још пред сопственом коби
Не би отврдно до бронзе?

На искованом штиту се огледа
Зараћеног света савесна
И свирепа лепота што постаће
Неопходна. Он се диви

Изгачаном покољу,
Парадама и победама, народима
Јунака, убица, робова
Свима у царство изливенима,

Али одважна римска легенда
Да из подземне дубине
Енеја расплиће судбине
Од њега сад прави незналицу

Попут смртности неуку,
Глупљу од оних што је читају.
Доле међу сенима,
У засенку чемпреса

Можемо замислити Вергилија
Како свлачи свој оклоп
На трен, као Хомеров Хектор.
Ову охолу, царску

Скаламерију, Енеиду,
Политиком залемљену
И масну од пасте,
Он би волео да је испробамо

У немом заносу – штит
Тај убилачки метал што дише
Неспознатљив
А опет тако скован да и дете

Уздише пред јасним сјајем његовим:
Енејин предивни плен,
Коначна бронзана судбина
Коју тегли преко рамена.

*(Са енглеског превео **Игор Јавор**)*